

Week 6 – 2009

"Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en het rokende lemmet zal hij niet uitblussen, totdat Hij het oordeel zal uitbrengen tot overwinning. Mattheüs 12:20"

De grote profeet Jesaja heeft reeds geprofeteerd van de Christus der Schriften in het oude testament, wanneer de volheid des tijds nog lang niet aangebroken was, alsof hij in al de tegenwoordigheid van Christus was. Daarom wordt hij ook wel de Evangelist van het oude testament genoemd. Hij laat alle tijd tussen zich, en van de verschijning van Jezus Christus in het vlees achter zich, en ziet reeds met een geschonken oog des geloofs Christus als tegenwoordig, en stelt Hem in de Naam van God voor aan het geestelijke oog van anderen, in deze woorden: "Ziet, Mijn Knecht, dien Ik uitverkoren heb..." - Jes. 43:10; welke plaats aangehaald wordt door de Evangelist Mattheüs - Matth. 12:18.

Ziet, Mijn Knecht. God noemt Hem hier Zijn rechtvaardige Knecht, enzovoorts. Christus was de Knecht Gods bij uitstek in het grootste en heerlijke dienstwerk, dat er ooit plaatsvond. Hij deed en leed alles op last van de Vader. Terecht mocht Hij het woord 'ziet' ervoor plaatsen, om onze gedachten tot de hoogst mogelijke aandacht en verwondering op te wekken. Oh! In tijden van zware aanvechtingen en benauwdheden ziet een angstig geweten zozeer op de kwellende onrust, dat zij het nodig hebben om ertoe opgewekt te worden om Hem te aanschouwen, in Wien zij rust kunnen vinden voor hun verslagen zielen. Ten tijde van zware beproevingen is het de veiligste weg om naar niets anders te kijken dan naar Christus, als de verhoogde slang in de woestijn, als het ware Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt. Christus is het zaligmakende voorwerp des geloofs, en wanneer wij op Hem mogen zien door een geschonken geloof, heeft dit altijd een bijzondere en zeer zoete, vertroostende uitwerking voor de ziel. Zij, die Hem zo mogen aanschouwen door het geloof, zien niet alleen de Zoon, maar zij zien tevens de Vader, en de liefde des Vaders in de Zoon. Want in alles wat Christus deed en leed als Middelaar Gods en der mensen, moeten wij God de Vader aanmerken als "in Hem de wereld met Zichzelf verzoenende - 2 Kor. 5:19." Welk een steun en troost betekend dit voor de ware Kerk, dat God de Vader zo ingenomen is met het werk der verlossing! Ja, dat is de troost waar zondag 1 over spreekt in de eenvoudige heidelberger. De liefde des Vaders rust op de gehele Christus, en daarom rust de liefde des Vaders op de gehele Kerk in Christus, omdat zij met Hem één plant geworden zijn. Zo bemint God de Vader Christus en Zijn Kerk met één en dezelfde liefde. Geliefden! De Kerk in Christus wordt vaak vergeleken bij tere en zwakke schepselen. En hier worden nu Gods kinderen vergeleken bij gekrookte rieten en bij rokende vlaswieken. De ware Kerk in Christus komt dikwijls niet verder dan een gekrookte riet, of een rokende vlaswiek. Dat had de grote Apostel Paulus zelf ook ondervonden, waarvan hij getuigenis geeft in de 7de brief aan de Romeinen: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods." Dat was zijn dagelijkse gang. Tegenwoordig wil men groeien in het geloof, en men roept dikwijls "dat het van beter naar best gaat." Maar de Kerk in Christus roept naar ontvangen genade dagelijks uit, gelijk als een Paulus: "Ik sterf alle dagen." De Kerk roemt niet in haar kracht, maar in haar zwakheden, omdat Christus juist in hen zwakheden mede te hulp komt. Daarvan getuigen zij ook, gelijk als met een Paulus: "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig - 2 Kor. 12:10." De Kerk in Christus is een verbrijzelde Kerk, want zij hebben een doodsklap gekregen van de wet Gods, omdat zij tegen al de geboden Gods zwaar en menigmaal gezondigd hebben in woorden, werken en gedachten, en nog steeds tot alle boosheid geneigd zijn. Na ontvangen genade komen zij niet verder dan hetgeen Paulus getuigd heeft: "Het goede dat ik wil dat doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil dat doe ik." Zondigen tegen de wet is smartelijk, maar de Kerk in Christus zondigt gedurig tegen het Evangelie, en tegen de liefde Gods in Christus, en dat maakt hen verslagen van geest, en verbrijzeld van hart. Deze verbrijzelingen zijn na ontvangen genade nodig, opdat rieten van zichzelf zouden weten, dat ze een riet en geen eikenboom zijn. Ja, rieten hebben verbrijzelingen nodig, vanwege de overgebleven hoogmoed in hun natuur, en tevens om te doen verstaan, dat zij enkel en alleen van de barmhartigheden Gods leven. De

grootste en sterkste in het geloof zijn in zichzelf slechts rieten, omdat zij ook dikwijls geschud en gehavend worden. Zo werd een Petrus verbrijzeld, toen hij bitterlijk weende - Matth. 26:75. Dit riet bezat, eer het hevig gekrookt werd, meer wind dan merg. "Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik geenszins." De Kerk in Christus kan het niet stellen zonder zulke voorbeelden. De grote daden Gods van die uitnemende bijbelheiligen vertroosten niet zozeer, als hun struikelingen en verbrijzelingen dat doen. Neem de grote David. Hij werd verbrijzeld - Ps. 32: 2-5, eer hij tot een grote en vrijmoedige belijdenis geraakte, zonder enig bedrog in zijn geest. Paulus had een engel des satans nodig, die hem met vuisten sloeg, opdat hij zich niet zou verheffen boven hetgeen hij gezien had. De Kerk in Christus wordt gekastijd met zware verbrijzelingen, opdat zij Zijner heiligheid deelachtig zouden worden. Er moet trouwens ook een gelijkvormigheid ontstaan met ons Hoofd Christus, Die voor ons verbrijzeld werd, opdat wij met Hem zouden lijden en sterven. De Kerk in Christus wordt, is en blijft het uitvaagsel der wereld, aller afschrapsel waardig, ja, gekrookte rieten en rokende vlaswieken. Maar nu is Christus in alles verzocht geworden, om Zijn Kerk te hulp te komen in hetgeen zij verzocht worden. - Hebr. 2:18 Daarom moest Hij vlees worden van ons vlees, en been van ons been. Na ontvangen genade komt de Kerk nog wel eens in grote benauwdheden, gelijk als een Mozes voor de Rode zee. En in zulke zware benauwdheden weet de Kerk vaak niet wat ze bidden zullen, maar de Geest Zelf bidt dan voor hen met onuitsprekelijke zuchtingen - Rom. 8:26. Ja, gebroken harten kunnen niet anders dan gebroken gebeden voortbrengen en opzenden tot de troon van Gods genade. Maar de Heere zal hen niet begeven nog verlaten. Want de Heere is nabij de gebrokenen van hart en Hij behoudt de verslagenen van geest. Maar waar rook is, daar is vuur, want de Kerk leeft in Christus door een waar en levend geloof. Ik, ellendig mens, spreekt Paulus, bij het gevoel van zijn verdorvenheid, maar toch breekt hij in dankzegging uit tot God door Jezus Christus. Ja, de Kerk leert zichzelf kennen als zwart, gelijk als de tenten van Kedhar, doch lieflijk in Zijn ogen.

Maar hoe zullen wij weten, of wij bij degenen behoren die barmhartigheid mogen verwachten? Met verbrijzelden worden hier niet bedoeld, die alleen maar door verdrukking vernederd worden, maar zulke mensen, die ertoe gebracht worden om hun zonde recht te leren kennen, en te bewenen voor het aangezicht Gods. Het gezicht op onze zonde is hetgeen het meest van alles verbrijzelt. Een echt verbroken en verbrijzeld mens, zijn zij die de zonde houden voor het grootste kwaad en de gunst van God voor het grootste goed. Plotselinge schrik, of een kortstondige droefheid is nog niet datgene wat ons tot een gekrookt riet, of een rokende vlaswiek maakt. De ware verbrijzelden worden dikwijls opgericht, getroost en versterkt door en met Christus zelf. De Emmaüsgangers werden door Christus zelf persoonlijk opgezocht toen zij verslagen en verbrijzeld waren, en terugliepen naar hun woonplaats Emmaüs. Op de weg begon Hij ze te onderwijzen van het lijden en sterven van de Christus. En toen, toen ontstak de Heilige Geest een heilig vuur in hun hart, en opende hun verstand. Daarvan gaven zij het volgende getuigenis, en tevens een zuiver kenmerk van de ware verbrijzelden: "Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak." De ware Kerk in Christus heeft daar geen geringe kennis aan, want ook zij mogen ogenblikken kennen in hun leven dat zij getuigen kunnen: "Was ons hart niet brandende in ons..." De Heilige Geest ontsteekt dikwijls een heilig vuur in het hart van de Kerk, wanneer de Christus der schriften hen van de Hemel geopenbaard wordt in de nood en dood van hun bestaan. De Geest ontsteekt dan een helder en krachtig licht in alle hoeken van de ziel, om zulke verslagen en verbrijzelden zielen weder op te richten en op te doen zien naar Hem, die armen met goederen vervuld, maar rijken ledig wegzend. "En zij zagen niemand anders, dan Jezus alleen." Dan begint de Kerk te zingen: "Hier wordt de rust geschonken, het vette van Uw huis gemaakt, een volle beek van wellust maakt elk in liefde dronken." Alsdan de Christus zich verklaard en openbaart aan en in de ziel, en spreekt: "Mijn vrede geef ik u, niet gelijkerwijs de wereld hem geeft..." Ja, die vrede Gods die alle verstand te boven gaat, zal de Kerk op dat moment uithelpen en bewaren in alle benauwdheden, in alle beproevingen en in alle aanvechtingen. Want in Christus is God alles en in allen. Maar ook hier moeten wij het snode van het kostelijke onderscheiden. Schijn en zijn licht ook hier zeer dicht bij elkaar. Arm praten en arm zijn, zijn twee verschillende zaken. De Profeet Joël roept uit in het oude testament uit: "Scheurt uw hart, en niet uw klederen." Er is een valse geest, die zich voor kan doen onder een gestalte van ootmoed en nederigheid. Dat zijn degenen

waarvan Christus spreekt, o.a. in Lucas 4:25. Namelijk: "En er waren vele melaatsen in Israel, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naaman, de Syrier." We kunnen spreken van vele overtuigingen van zonde, gelijk als die melaatsen in Israël ten tijde van de Profeet Elisa, en toch er eeuwig buiten vallen. We zullen er ook eeuwig buiten vallen, als wij in de tijd niet volkomen gereinigd zijn van al onze zonden door en in het Bloed van Christus. Oh! Velen spreken over hun armoede, alsof men daarmee een recht verkregen heeft op de Hemel. De godzalige Mc'cheyne sprak van deze armoede, dat dit de ootmoed van de duivel is. De ware armoede laat zich slechts vinden in hen die met Christus gekruisigd, en door Hem opgewekt en met Hem opgestaan zijn, vanuit het doodsgraf der zonde in een nieuw leven. Zij, die in beginsel konden getuigen: "Het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden." Maar wat blijft er na ontvangen genade over? Ach! Het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet. Ja, daar heeft de Kerk geen geringe kennis aan. Oh! Hoe dikwijls zuchten zij, gelijk als een Paulus: "Ik ben vleselijk, verkocht onder zonde." Dat is de bevindelijke gang van de Kerk in Christus. Geen zonde doen, maar zonde zijn, en dat na ontvangen genade. Daarom! Een verbrijzelde en verslagen Kerk in Christus. En toch! In Hem is de Kerk meer dan overwinnaar. Hij werd Vlees van ons vlees, om in dat zwakke vlees een volkomen offerande aan te brengen waarin het recht Gods volkomen bevredigt werd, en waarin de Kerk een volkomen verlossing gekregen en geschonken heeft. Geliefde medereizigers naar die allesbeslissende eeuwigheid! Is dat u ook reeds ten deel gevallen. Wat dunkt u van de Christus? Is Hij uw tweede Man geworden, is Hij u geschonken en geopenbaard vanuit de Hemel in de nood en dood van uw Adamsbestaan? Zonder deze zaligmakende openbaring van Christus aan uw ziel gaat u voor eeuwig verloren. Een zaligmakende openbaring van Christus, daar heeft het zwakste en geringste geloof kennis aan. Ach! Maar de Kerk in zichzelf komt dikwijls niet verder dan een klein geloof, maar zij hebben een grote Zaligmaker van Israëls God gekregen. De Kerk kent ogenblikken in hun leven dat het onmogelijk is om niet te geloven. Want het Evangelie zelf is een kracht Gods tot de zaligheid. Wanneer Christus ons toegepast, geschonken en geopenbaard wordt in de nood en dood van ons bestaan, geschiedt dit altijd met grote kracht. De dordste leerregels spraken zelfs over een kracht, die niet geringer is dan schepping, of de opwekking der doden - DL. 3-4:12. Ja, een bovennatuurlijke kracht, die ons verstand verre te boven gaat. Maar hoe dikwijls gaat het werk van Christus in het hart der christenen achteruit. Waarom? Opdat het des te beter vooruitgang zal kunnen vinden. Zo leren zij door vele struikelingen, want de Kerk struikelt dagelijks in velen, vast te staan, en ontvangen zij uit gebleken zwakheid kracht. Want de bewaker der deugd is de zwakheid - B. Pascal. De Kerk schiet diepe wortels, wanneer zij geschud worden, en zo behaagt het Christus naar Zijn vrije genade, om op deze wijze Zijn Koninkrijk in ons te handhaven. Ik ben ervan verzekerd, zoals het sterke geloof wankelen kan, zo is het zwakste geloof, waar het waarlijk is, zo diep geworteld in Christus dat het overwinnen zal. Hieruit volgt dat het zwakste geloof altijd gepaard gaat met de zekerheid van het geloof. Want het ware geloof, hoe klein ook, heeft altijd enige zekerheid van Christus, van Zijn weldaden, en van zijn zaligheid. De discipelen moesten zich, ondanks al hun zwakheden, erover verheugen dat hun namen in de hemelen geschreven stonden. Waar struikelingen plaats grijpen, ondanks geboden verzet, behoren en behoeven deze struikelingen de vrede van onze rechtvaardigmaking en de zekerheid van ons heil niet te verzwakken. Integendeel! De vele struikelingen van de Kerk drijft hen juist uit naar Hem in Wie hun kracht ligt. Verwondering past ons slechts wanneer wij zien, hoeveel een klein geloof bij God zal vermogen, en om over zijn vijanden de overwinning zal behalen. De aard en de goedheid van Christus ligt hierin, om nu Zijn kracht in onze zwakheid te bewijzen. Zijn Geest is het, Die stuwt en leven schenkt, en Die kennis en kracht verleent aan Zijn Kerk, die over geen kennis en kracht meer beschikken kunnen. De Kerk wordt in Christus, door Zijn Geest geregeerd. Zij bezitten de Geest der openbaring. Daardoor zien en gevoelen zij een goddelijke kracht, die ze bekwaam maakt om het geloof te bewaren, hoe zwak of klein het geloof ook moge zijn. Van deze kracht Gods wordt op een uitnemende wijze door de Apostel Paulus gezegd, dat het een grote kracht, een uitnemende kracht, ja, een werking der sterkte Zijner macht, en zulk een kracht, als gewrocht is in de opstanding van Christus uit de doden - Ef. 1:20. Zo is genade geen zachte aanrading, alsof het in 's mensen vermogen ligt om wedergeboren, of niet wedergeboren te worden, om bekeerd, of niet bekeerd te worden. Nee,

die leer moeten wij geheel verwerpen, als ketters. Waar genade valt, daar valt zij vrij, daar wordt een ziel nieuw in de wereld gezet, alsof hij nog nooit één zonde gedaan noch begaan had. Dat is de zaligheid, en zij die het bevindelijk kennen, zullen dit volmondig toestemmen dat dit de waarheid is, hoe zwak of hoe klein het geloof ook moge zijn. Het zwakke en kleine geloof zal overwinnen, want zij vermag veel in de kracht van Christus. Christus is het zaligmakende voorwerp van het ware geloof, en waar Hij Zichzelf openbaart in het leven van de Kerk, daar is altijd een sterk geloof. Want dat geschiedt met veel kracht en autoriteit. De Kerk vraagt zich dan niet af, of zij Hem nu wel of niet aanschouwt hebben, want zij weten op dat ogenblik dat zij de Christus hebben gezien, ja, de Koning hebben aanschouwt in Zijn schoonheid en in Zijn heerlijkheid. Kunt u, volk des Heeren, u die dag der dagen niet herinneren, dat heerlijke uurtje der minne, die heerlijkste en blijdste ure, toen u voor het eerst de Christus hebt gezien, uw last van de zonde hebt verloren, de rol van de belofte hebt ontvangen, u verheugd hebt in een volkomen verlossing, en in vrede uw weg gereisd bent? Mijn ziel kan die dag nooit meer vergeten. Stervend, ziek, vol van smarten, geketend, en in duisternis kwijnende en in de schaduwen des dood verkerende, toen, ja toen is JEZUS CHRISTUS mij verschenen van verre tijden. Mijn ogen zagen op Hem als het Lam Gods dat de zonde der wereld wegdroeg; de ziekte was genezen, de pijnen verdwenen, de ketenen waren verbroken, de gevangenisdeuren werden geopend, de last, de vloek, en de zonden weggenomen, de grote duisternis maakte plaats voor het grote Licht. Hoe heeft mijn ziel zich toen verlustigd in Hem, Die rood is, en de Banier draagt boven tienduizend! Welk een Hemelse blijdschap en vreugde smaakte mijn ziel, opgetrokken tot een ongekeerde hoogte met Christus in God. Oh! welk een opwaarts streven vanaf de aarde naar de Hemel vond er toen plaats, welk een hoogten en diepten werden bespeurd van onuitsprekelijk zielsgenot! Zelden of nooit heb ik daarna een blijdschap of vreugde gesmaakt en gekend, die deze zielsverrukking van dit uur te boven ging. Zijn er nog onder ons die dit bevindelijk mogen kennen? Ik geloof het hoor, want de Heere houdt zijn zeventienduizend, ook in deze verschrikkelijke boze tijd, waar de dwalingen vermenigvuldigen en waar de waarheid overal wordt ontkracht en ontzenuwd. De Heere volvoerd Zijn raad, Neérlands Kerk, als natie ligt onder een grote kracht der dwaling, en dat oordeel is onafwendbaar. Waar hoort u nog van dat doorbrekende werk van Gods Geest? Tegenwoordig krijgt men overal stenen voor brood. Het enige wat men wil horen, is dat men predikt en zegt dat een zondaar die door het geloof in Christus, niet gerechtvaardigd, niet geheiligd is, toch wel leven aan zijn ziel kan hebben. Ik weet niet wat zij verstaan onder "leven"! Ik versta onder het leven Christus, - Christus en Dien gekruisigd. In Joh. 14:6 staat geschreven: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij." Hebt u deze Christus gevonden als de Weg, de Waarheid en het leven? De gedachte van: "Is er dan niets, dat aan de vereniging met Christus voorafgaat?", moet u helemaal loslaten. Er gaat altijd een ontblotend en ontdekkend werk des Geestes aan vooraf. Maar wat bij de één veel is, is bij de ander weinig. Maar een ieder die zegt, dat een mens zonder dat hij of zij met Christus verenigd is door een waar geloof, toch in de hemel kan komen, is een verschrikkelijke en gruwelijke verleider. U kunt geen leven aan uw ziel hebben, als Christus u nog niet zaligmakend is geopenbaard. Dat is in der eeuwigheid onmogelijk! Waar het geloof in Christus zijn aanvang vindt, daar is het ware geloof verenigend, rechtvaardigend, heiligend, en zaligmakend verbonden aan Christus. Daarom! - Christus is en blijft het zaligmakende voorwerp van het ware geloof. Zonder geloof geen Christus, en zonder Christus geen geloof. Waar Christus geboren wordt in het hart van een verloren zondaar of zondares, daar krijgt hij of zij het geloof erbij. Het ware geloof is geen activiteit van de mens, maar het is een gave Gods dat geschonken wordt op het moment dat Christus ons zaligmakend wordt geopenbaard. Voor de rechtvaardigmaking door het geloof, is en blijft de mens in zijn doodstaat, hoeveel voorbereidende werkingen hij ook mag kennen. Voorbereidende werkingen zijn geen beginselen van het nieuwe leven. De mens blijft in zijn doodstaat, omdat hij nog niet met Christus verenigd is door een waar geloof. Waar het geloof is, daar is Christus, en waar Christus is, daar is het geloof. Ach! De Heere moet het ons door een persoonlijke openbaring schenken. Van Thomas Boston las ik onlangs een kostelijke meditatie: "Wie Mij vindt, die vindt het leven, en trekt een welgevallen van de Heere." Hij zij o.a.: "Smeek de Heere om een zaligmakende openbaring van Christus aan uw hart. ".....Want een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de Hemel niet gegeven zij."De zondaar kan Christus niet

aannemen, voordat Christus hem aangenomen heeft. Dat is vrij genade!”De wezenlijke vraag moet niet zijn of wij Hem aangenomen hebben, maar of Hij ons aangenomen heeft. We hopen D.V. de volgende keer stil te staan bij deze zaligmakende openbaring. Waar en hoe geschiedt zij, en in en langs welke weg wordt een zondaar Christus deelachtig, en wat is de vrucht van deze zaligmakende openbaring. Kent u de Christus niet door een persoonlijke openbaring, dan ligt u nog verloren in Adam. Het enige wat voor u geldt, is hetgeen de Apostel Paulus ooit uitsprak tot zijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid: “Wij bidden u van Christuswege, laat u met God verzoenen.” Amen!

V. den Boef – Zwolle

vdenboef@hotmail.com